

Պարույր Սևակ

Խոստովանություն

Նորի՛ց մեջըս խոսեց ֆրանսիացին...

Եվ ականա, նորի՛ց, ես չանսացի

Իմ պապերի ձայնին՝ խոհեմությա՛ն,

Հա՛յր Սուրբ Խոհեմության,

Որին պիտի

Հիմա խոստովանեմ իմ մեղքերը:

Հա՛յր Սուրբ, ես կուզեի կյանքի՛ս գնով

Ջնջել «զգույշ» բառը:

Մեծ մե՞ղք է սա:

Հա՛յր Սուրբ, ես կուզեի դարձնել կանոն

Անկանոնությունը:

Մեծ մե՞ղք է սա:

Կարելի չէ՞, Հա՛յր Սուրբ, որ ոտքերը,

Գեթ ոտքե՛րը լինեն ինքնագլուխ,

Գեթ ոտքե՛րը, Հա՛յր Սուրբ, ո՛չ գլուխը...

Թե՞ մեծ մեղք է դա էլ:

Եվ մահի չափ հոգնած մի կա՛րճ պահի

Կարելի չէ՞ արդյոք «մարդ եմ» բառին

Չհագցրնել ո՛չ մի նեղ ածական...

Թե՞ մեծ մեղք է դա էլ:

Հա՛յր Սուրբ, եթե մարդը հավատացյալը չէ,

Որտե՞ղ պիտի նա իր մեղքը խոստովանի:
Խո՛ւ-տո՛ւ-վա՛-նո՛ւ-թյա՛ն եմ կարոտ, Հա՛յր Սուրբ՝
Չներվելո՛ւ գնով
Եվ բանադրվելո՛ւ:
Որտե՞ղ խոստովանեմ,
Եվ ո՞ւմ խոստովանեմ,
Հա՛յր Սուրբ Խոհեմություն...
...Ո՛չ սուրբ և ո՛չ էլ հայր...

14.VII.1963թ.

Երևան